

jeg meget anbefale, at man beholder den Bestemmelse i Lovforslaget, som siger, at Ministeren kan i enkelte Tilfælde, hvor Omstændighederne særlig tale derfor, bevile fri Befordring paa Statsbanerne. Hvad dernæst angaar den anden Bemyndigelse, som Ændringsforslag Nr. 19 ogsaa gaar ud paa at stryge, nemlig den, som giver Ministeren Adgang til ligesom hidtil at fastsætte, efter hvilke Regler der kan tilstaaes de under Ministeriet for offentlige Arbejder hørende Embedsmænd og Funktionærer fri Befordring paa Statsbanerne, da skal jeg ikke lægge afgørende Vægt paa, at denne Bemyndigelse for Ministeren bibeholdes. Her er der jo Tale først og fremmest og for langt den største Del om selve Statsbanernes Funktionærer. Hvis man i Stedet for at bibeholde det nuværende Fribefordrings-System, være sig i større eller mindre Omfang, vil forlange, at der skal opføres en selvstændig Bevilling til denne Art af fri Befordring, saa betyder det i Virkeligheden slet ikke andet, end at man overfører Udgiften fra en Konto paa Statsbanernes Budget til en anden. Selve Statsbanernes Regnskab og Udbytte bliver i sidste Instans ganske det samme. Den eneste reelle Betydning, som muligvis kan ligge i dette, er den, at man mener, at det vil give en Støtte for Ministeren til at staa imod alt for indgaaende Krav om fri Befordring, naar han ikke kan handle paa egen Haand, men skal have Samtykke af Rigsdagen. Jeg er imidlertid ingenlunde sikker paa, at dette vil slaa til. Jeg har troet, at det for Statsbanernes Personales Vedkommende vilde være hensigtsmæssigere, at Administrationen beholdt den Myndighed, som den hidtil har haft, til selv at fastsætte Reglerne for fri Befordring. Men dette er ikke et Punkt, paa hvilket jeg lægger saa afgørende Vægt, at jeg ikke her vil kunne rette mig efter det, som man i Tinget vil anse for at være det rigtige. — Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 17, som gaar ud paa at tilsiøre Dagspressen fri Befordring i samme Omfang som hidtil, saa viser dette Ændringsforslag, som jo er tiltraadt af Udvalgets langt overvejende Flertal, hvor vanskeligt det i Virkeligheden, naar alt kommer til alt, er at komme fuldstændig bort fra de hidtidige Fribilletter. I Anledning af dette Forslag, som jeg ikke skal indvende noget imod, hvis man vil vedtage det, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det, som derved tilsigtes, og som findes udtrykt i Betænkningen, nemlig at Provinsredaktørerne skulle have Ret til fri Befordring i det hidtidige

Omfang, finder ikke sit Udtryk i selve Ændringsforslaget, som ikke indeholder nogen saadan Begrænsning. Men jeg gaar efter denne Udtalelse i Betænkningen ud fra, at saaledes er Bestemmelsen at forstaa, og at der altsaa derved ikke gives Administrationen Ret til at indrømme Dagspressen fri Befordring i større Omfang end hidtil. — Ændringsforslagene under Nr. 2, 12, 13 kan jeg tiltræde uden at behøve at udtale mig nærmere derom.

Saa er der i øvrigt af forskellige ærede Medlemmer, ligesom Tilfældet var ved første Behandling, blevet lagt Vægt paa at fremhæve, at for at tilvejebringe et bedre Resultat af Statsbanernes Drift drejer det sig ikke blot om at faa forøgede Indtægter, men ogsaa om at formindske Udgifterne. Maa jeg i denne Sammenhæng erindre om, at i Januar Maaned meddelte jeg, at efter de Data, som da forelaa for mig, var det sandsynligt, at Driften af Statsbanerne i det løbende Finansaar vilde komme til at vise et Underskud paa henimod 1 Mill. Kr. Det glæder mig at kunne meddele Tinget, at efter en Opgørelse af det nu afsluttede sidste Finansaars Driftsregnskab, som nu er foretagen, og som antagelig ikke ville komme meget langt fra det endelige Regnskab, viser det sig, at Resultatet dog vil blive væsentlig mindre ugunstigt, end jeg den Gang antog. Underskuddet for det forløbne Finansaar bliver derefter ikke 1 Million, men omtrent 165,000 Kr. Dette ligger i at de seneste Maaneder have givet et bedre Udbytte end ventet. Men uagtet det for saa vidt er behageligt, at vi slippe billigere end ventet, tror jeg alligevel, det maa erkendes, at et Underskud paa 165,000 Kr. ikke er noget, der er særlig Grund til at prale af. Opfordringen til at søge Indtægterne forøgede bliver ikke derved mindre, og at der tillige er al mulig Grund til ogsaa at søge Udgifterne bragt ned, forstaaer sig af sig selv. Jeg beder det ærede Medlem for Assens (Berntsen) være overbevist om, at dette i høj Grad ligger mig paa Sinde. Jeg vilde blot ønske, at det var muligt at antyde bestemte Veje, ad hvilke det kan ske. For saa vidt er jeg det ærede Medlem for Helsingør (C. Rasmussen) forbunden, thi han har dog paapeget et bestemt Punkt, hvor der formentlig kan spares, nemlig ved at køre Grus ude ved Vedbæk. Mange saadanne Smaating kunne maaske tilsidst løbe op til at blive noget klækkeligt. Dog vil jeg ikke undlade at benytte Lejligh-